

Ferrari

De laatste tijd fiets ik graag over de Leidse Zijlsingel. Daar zit sinds kort een autobedrijf gespecialiseerd in exclusieve sportwagens. Maserati's, Jaguars, Porsches en Ferrari's glanzen in de toonzaal. Tweedehands, maar niet van nieuw te onderscheiden. Ik mag er graag naar binnen gluren, dromend, rekenend en concluderend dat zo'n automobiel niet voor mij is weggelegd.

Tweemaal in mijn leven had ik het genoeg in een Ferrari te rijden. In beide gevallen was het mijn broer Piet, ooit autocoureur, die me een ritje aanbood. De laatste keer was het een Ferrari 612, die hij had meegenomen naar een familiebijeenkomst. Het was aan een landweggetje waar hij binnen enkele seconden zo rond de 200 kilometer per uur reed. (Veilig? Nee, maar die power!) Dertig jaar eerder had broerlief de vuurrode Ferrari Dino van een vriend meegenomen, waarmee we in het *pre-flitspalentijdperk* de snelweg opgingen en op provinciale wegen wat inhaalmanoeuvres deden... Ach, Ferrari... Vorig jaar was ik aan de Côte d'Azur. Op de kustweg kwam een open Testarossa achter ons rijden. Oudere man achter het stuur, witgrijs haar wapperend in de wind. Naast hem een jonge vrouw met hoofddoekje. Ik herkende de man, het was een beroemde filmster – op wiens naam ik nooit kan komen. 'Het is... och, hoe héét die vent nou toch? Hij speelde Casanova in de gelijknamige film van Fellini...' Ineens weet ik het: Donald Sutherland. Verdomd, hij is het, maar niemand in de auto kent hem. Hij blijft de hele tijd netjes achter ons rijden. Sutherland is een echte *ferrarista*, lees ik ergens: 'If you sit in a car, it is better to sit in the Testarossa and listen to that noise [...]. With that power, I think the Ferrari would probably be the best car in the world to have. It's so boring to sit in anything else.' *Casanova loves Ferrari*.